

Arrest

nr. 211 803 van 30 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. WOUTERS
Hofstraat 16
3530 HOUTHALEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor verzoeker, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 19 oktober 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 30 juli 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 31 juli 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara origine te zijn. U bent in 1378 (gregoriaanse kalender: 1999) geboren in Aghel Okel, een dorp in het district Jaghori van de provincie Ghazni in Afghanistan. U ging hier naar school tot de negende graad en hielp uw vader in jullie schoenenwinkel. Uw vader werkte eveneens voor een Amerikaans bouwbedrijf genaamd Young Afghan Construction Company en in de winter hielp u hem. Op een dag kwam een collega van uw vader genaamd Y. (...) echter om het leven. Hij werd gedood omwille van zijn werk voor de Amerikanen. Tien dagen later kreeg uw vader een dreigbrief van de taliban waarna uw vader besloot om samen met zijn gezin het land te ontvluchten. U vertrok dan ook vijf dagen nadat uw vader de dreigbrief ontving samen met uw broers, zussen en ouders richting Europa. Het was toen zomer of herfst. Op de grens tussen Iran en Turkije raakte u echter uw familie kwijt en u reisde alleen verder naar België waar u op 19 oktober 2015 asiel aanvraagde. Vijf of zes maanden na uw aankomst in België kreeg u via uw nonkel in Afghanistan te horen dat uw ouders, broers en zussen zich veilig en wel in Iran bevonden. U heeft geen rechtstreeks contact met hen. Ter staving van uw asielrelaas legde u de kopieën van de volgende documenten neer: uw tazkara, de tazkara van uw vader, schooldocumenten, foto's van uw vader op zijn werk, een appreciatiebrief van uw vader van Young Afghan Construction Company, een dreigbrief, een foto van uw familie en foto's van uw ouders en een broer in Iran.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Daarnaast dient er te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw familiaal netwerk, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 19/09/2017, p.2; CGVS 26/02/2018, p.3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo kon er vooreerst worden vastgesteld dat u geen oprechte verklaringen aflegde omtrent uw minderjarige leeftijd (verklaringen DVZ). Het CGVS verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 12 november 2015 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6, met een standaarddeviatie van twee jaar, een goede schatting is. Door een jongere leeftijd op te geven in het gehoor op DVZ en op het CGVS heeft u dan ook getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algemene ongeloofwaardigheid van uw verklaringen bij voorbaat aantast.

Ten tweede kon worden vastgesteld dat u op intentionele wijze informatie trachtte achter te houden van de Belgische asielinstanties over uw familiaal netwerk. Zo bleken uw verklaringen omtrent de verblijfplaats van uw ouders, broers en zussen volstrekt ongeloofwaardig. U verklaarde hieromtrent aanvankelijk dat u Afghanistan samen met uw ouders, broers en zussen ontvluchtte, dat u hen verloor op de grens tussen Iran en Turkije en dat u nadien geen nieuws meer van hen vernomen had (CGVS 19/09/2018, p.7-8). Uw verklaringen tijdens uw eerste interview deden echter vermoeden dat u geen oprechte verklaringen aflegde betreffende het verlies van uw familie. Zo was het reeds zeer opvallend dat u amper pogingen had ondernomen om uw vermiste familie terug te vinden. U werd immers

gevraagd of u de dienst Tracing van het Rode Kruis gecontacteerd had om uw familie op te sporen, maar u leek aanvankelijk deze dienst niet te kennen (CGVS 19/09/2017, p.8-9). Even later beweerde u dan weer dat uw sociaal assistent toch contact had opgenomen met het Rode Kruis, maar deze bewering kon u op geen enkele wijze staven (CGVS 19/09/2017, p. 8-9). Als u zich daadwerkelijk zorgen maakte over uw vermiste familie dan zou er van u echter een groter engagement verwacht kunnen worden in uw zoektocht naar uw familie. Uw gebrekkige kennis over het tracingproces van het Rode Kruis gaf echter weinig blijk van een ongerustheid die wel verwacht kan worden van iemand die daadwerkelijk zijn familie verloor. Ook uw verklaring dat u nooit probeerde uw ouders telefonisch te bereiken, terwijl u wel verschillende keren uw grootvader contacteerde, stemt niet overeen met uw verklaring uw familie te zijn verloren (CGVS 19/09/2017, p.8). U kon verder ook niet verklaren hoe u aan al de documenten kwam die u voorlegde. Zo beweerde u dat u toevallig foto's betreffende het werk van uw vader op uw gsm had staan (CGVS 19/09/2017, p.9). Het is echter wel heel toevallig dat u nu net toevallig al de documenten betreffende het werk van uw vader op uw gsm had staan. U reisde immers samen met uw vader naar Europa en er was dus geen reden waarom u over deze documenten beschikte en niet uw vader. U werd geconfronteerd met deze merkwaardigheid, maar u kon er geen verklaring voor geven (CGVS 19/09/2017, p.9).

De vermoedens dat uw verklaringen omtrent de verblijfplaats van uw gezinsleden niet oprecht waren werden na uw eerste interview bevestigd wanneer zowel uw facebookprofiel als dat van uw vader werden teruggevonden. U erkende bij uw tweede interview ook dat deze twee profielen u en uw vader toebehoren (CGVS 26/02/2018, p.4). Uit een analyse van beide profielen bleek echter, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, dat uw vader en broers verre van vermist waren daar uw vader verschillende foto's van zichzelf en uw broers op zijn facebookprofiel plaatste in de periode van hun vermeende vermissing en u bovendien verschillende reacties bij deze foto's plaatste (zie stukken 1-3 in administratief dossier). Wanneer u in een tweede persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met deze vaststelling beweerde u aanvankelijk dat uw nonkel langs vaderszijde sinds uw vertrek uit Afghanistan het Facebookprofiel van uw vader onderhield (CGVS 26/02/2018, p.4). De persoon die de facebookpagina van uw vader beheerde plaatste echter een bericht over u waarin hij u beschrijft als "mijn zoon" (zie stuk 1 in administratief dossier, p.7). Haast alle foto's die op deze Facebook-pagina geplaatst werden betreffen bovendien uw vader en niet uw nonkel (zie stuk 1 in administratief dossier, p.4). Wanneer u met al deze vaststellingen geconfronteerd werd bleef u volhouden dat het profiel van uw vader door uw nonkel beheerd werd (CGVS 26/02/2018, p.4). Slechts wanneer u tijd gegeven werd om te praten met uw advocaat met de bijstand van een tolk gaf u toe dat u wist waar uw ouders, broers en zussen zich bevonden (CGVS 26/02/2018, p.5). U zou namelijk vijf of zes maanden na uw aankomst in België van uw nonkel gehoord hebben dat uw ouders, broers en zussen zich in Iran bevonden en dat zij daar nog steeds zouden verblijven (CGVS 26/02/2018, p.6). Uw gewijzigde verklaringen konden het CGVS echter nog steeds niet overtuigen. Als u daadwerkelijk pas vijf of zes maanden na uw aankomst in België op 19 oktober 2015 opnieuw nieuws vernam over uw ouders, dan zou dit moeten betekenen dat u ten vroegste in midden maart het nieuws van uw nonkel ontving. Uw vader plaatste in de periode van augustus 2015 tot en met maart 2015 echter verschillende foto's op Facebook (zie stuk 1 in administratief dossier, p.6, 7; stuk 3, p.2-3). U was bovendien op de hoogte van de activiteiten van uw vader van op facebook, want u reageerde zelf ook op zijn foto's. Zo plaatste u onder andere op 23 november 2015, 29 december 2015 en 21 januari 2016 reacties bij de foto's van uw vader (zie stuk 1 in administratief dossier, p.6; stuk 3, p.6,7). Bovendien plaatste uw vader in december 2015 verschillende foto's van u in België op zijn facebookpagina (zie stuk 1 in administratief dossier, p.7,8; stuk 3, p.6,7). Uw verklaring dat uw vader dus tijdelijk vermist was houdt bijgevolg absoluut geen stand. In tegendeel, u had in deze periode duidelijk persoonlijk contact met uw vader. Hierbij is het zeer opvallend dat uw vader op zijn facebookpagina geen blijk geeft van enige reis buiten Afghanistan. Hij plaatst zelfs verschillende foto's van zijn ouders in Jaghori en van het leven in Afghanistan in deze periode. Hierdoor rijst dan ook de vraag of uw vader en zijn gezin hoe dan ook ooit Afghanistan hebben verlaten. Dit vermoeden wordt versterkt daar uw vader u in zijn facebookberichten beschrijft als zijn zoon de reiziger waardoor hij in zekere zin aangeeft dat hij geen reiziger is (zie stuk 1 in administratief dossier, p.7). Geconfronteerd met de verschillende foto's die uw vader sinds uw vertrek op facebook plaatste en die in Afghanistan getrokken lijken te zijn, grijpt u wederom terug naar uw eerdere verklaring dat uw nonkel dit facebookprofiel van uw vader beheerde (CGVS 26/02/2018, p.5). Deze verklaring kan echter niet overtuigen daar de persoon die deze pagina beheert u benoemt als zijn zoon en enkel en alleen foto's van uw vader plaatst. Het is dan ook volstrekt onaannemelijk dat een derde persoon het facebookprofiel van uw vader zou beheren. Bovendien heeft u op geen enkele wijze kunnen aantonen dat uw familie alsnog in Iran verblijft. U staat deze stelling enkel met foto's van uw ouders en een van uw twee broers die poseren in een kamer met witte muren en een tapijt (zie voorgelegd document 8 in administratief dossier). Deze foto kan echter eender waar genomen zijn en kan niet aantonen dat uw

ouders zich in Iran bevinden. Uw verklaring dat het te gevaarlijk is voor uw ouders in Iran biedt hierbij geen voldoende verklaringen, daar er heel veel Afghanen leven en werken in Iran en dat zij zich wel publiekelijk kunnen verplaatsen (CGVS 26/02/2018, p.7). Bovendien kan u nauwelijks vragen beantwoorden over het leven van uw ouders in Iran. U weet zelfs niet waar in Iran zij verblijven (CGVS 26/02/2018, p.6). U bewering dat uw gebrekkige kennis te wijten is aan het onbestaande contact tussen u en uw vader kan ook niet overtuigen, er kon immers reeds worden vastgesteld dat het contact tussen u en uw vader tijdens en na uw reis naar België stand hield. Zelfs wanneer u nogmaals gewezen werd op het belang van medewerking en het afleggen van eerlijke verklaringen bleef u bij deze duidelijk ongeloofwaardige verklaringen (CGVS 26/02/2018, p.6-7). U heeft zo, ondanks vele kansen, absoluut geen zicht gegeven over de verblijfplaatsen van uw ouders en uw broers. Uw leugenachtige verklaringen betreffende uw familiaal netwerk tasten dan ook de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

U trachtte eveneens informatie achter te houden over het verblijf van uw twee nonkels, A. (...) en S. A. (...), in België. U verklaarde immers bij uw eerste interview bij het CGVS dat uw vader slechts twee broers heeft die beide in Afghanistan leven (CGVS 19/09/2017, p.6). Wanneer u tijdens uw tweede interview echter geconfronteerd werd met een foto van uw nichtje verklaarde u echter dat dit meisje het kindje van uw oom in België is en dat u naast uw twee nonkels langs vaderszijde in Afghanistan ook nog twee nonkels langs vaderszijde in België heeft (zie stuk 1 in administratief dossier, p.14; CGVS 26/02/2018, p.5-6). Hieruit blijkt duidelijk dat u wederom informatie trachtte achter te houden voor het CGVS. Wanneer u gevraagd werd waarom u die informatie niet eerder deelde met het CGVS, raakte u aanvankelijk niet verder dan de bewering dat u nooit gevraagd werd naar uw nonkels langs vaderszijde (CGVS 26/02/2018, p.6). Wanneer u nogmaals geconfronteerd werd met de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u deze info bewust achterhield uit schrik (CGVS 26/02/2018, p.6). U werd nochtans verschillende keren gewezen op uw plicht tot medewerking en het belang van de waarheid te spreken.

Ook over uw tante die in Kabul leeft legde u geen oprechte verklaringen af. Zo vertelde u dat zij met haar man die arts is in Kabul in hun eigen huis woonden (CGVS 27/02/2018, p.7-8). Wanneer u gevraagd werd of u haar ooit bezocht zei u eerst ja, maar verbeterde deze uitspraak onmiddellijk door te stellen dat u haar nooit bezocht, maar uw vader wel (CGVS 27/02/2018, p.8). Gezien al de leugenachtige verklaringen die u reeds aflegde valt deze verspreking echter niet te negeren en wijst dit wederom op een breder netwerk dan u wilt laten uitschijnen.

Uw leugenachtige verklaringen betreffende uw familiaal netwerk ondermijnen reeds de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien konden uw verklaringen omtrent de werkzaamheden van u en uw vader voor Young Afghan Construction Company niet overtuigen. Hierbij kan er allereerst geen geloof gehecht worden aan uw persoonlijke werkzaamheden voor dit bedrijf omwille van uw vage en tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. Zo verklaarde u dat u uw vader telkens voor drie maanden hielp in Askar Kot en in Qandahar (CGVS 19/09/2017, p.12). U verklaarde echter bij het begin van uw eerste interview bij het CGVS dat u nooit elders gewoond heeft dan uw huis in Aghel Okel in Jaghori district, ook niet voor enkele nachten (CGVS 19/09/2017, p.5). Na confrontatie met deze aanzienlijke tegenstrijdigheid verklaarde u dat werken en leven andere zaken zijn (CGVS 19/09/2017, p.12). U werd echter expliciet gevraagd of u ooit op andere plaatsen verbleef dan uw huis in Jaghori, zelfs voor enkele nachten (CGVS 19/09/2017, p.5). Dat u bij deze vraag vergeet om twee periodes van drie maanden te vermelden kan dan ook niet overtuigen. Bovendien kon u niet concreet beschrijven waar u juist werkte met uw vader. U verklaarde immers dat u in de kampen van buitenlanders werkte in Qandahar en Askar Kot, maar u kon geen namen geven van deze kampen (CGVS 19/09/2017, p.12, 13). U beweerde daarnaast dat u zonder identificatie de basis mocht betreden en dat u zelfs niet gecontroleerd werd wanneer u de basissen betrad (CGVS 19/09/2017, p.13, 14). Het is echter volstrekt onaannemelijk dat op een legerbasis waar buitenlandse troepen aanwezig zijn geen enkele vorm van controle zou gebeuren bij de mensen die deze basis betreden. Buitenlandse troepen lopen immers voortdurend het risico om aangevallen te worden. Strengere controles op wie hun basissen betreedt is dan ook van essentieel belang. U legt bovendien geen enkele vorm van bewijs neer die uw werkzaamheden voor de Young Afghan Construction Company kunnen staven. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw werkzaamheden voor dit bedrijf. Daarnaast blijken ook de werkzaamheden van uw vader voor dit bedrijf eerder beperkt en gedateerd. U verklaarde immers zelf dat uw vader slechts een verre onderaannemer was van dit bedrijf (CGVS 19/09/2017, p.11). Bovendien dateert de appreciatiebrief van uw vader die u voorlegt van 26 september 2013 en legt u geen enkel document neer dat kan aantonen dat uw vader ook na september 2013 nog actief was voor dit bedrijf. Ook aan de werkzaamheden van uw vader voor dit bedrijf kan bovendien getwijfeld worden aangezien u bij uw tweede persoonlijk

onderhoud bij het CGVS plots verklaarde dat uw vader in feite een schoenwinkel had in Ghazni (CGVS 27/02/2018, p.10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat uw vader slechts in de winter werkte voor het bouwbedrijf hetgeen zijn band met de "buitenlanders" nog verder verkleint (CGVS 27/02/2018, p.10). Wat er ook van zij, u heeft op geen enkele wijze aangetoond dat u risico loopt op vervolging omdat uw vader ooit werkzaam was voor een bouwbedrijf dat ook op Amerikaanse basissen werkte. Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst immers op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Er dient immers te worden vastgesteld dat er wegens tal van onaannemelijkheden in uw verklaringen aangaande de vervolging van u en uw vader door de taliban geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Zo verklaarde u bij DVZ dat u vijf dagen na de dood van Y. (...) een dreigbrief ontving, terwijl u bij uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS tot twee maal toe verklaarde dat hier tien dagen tussen zaten (CGVS 19/09/2017, p.12, 15). Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid kwam u niet verder dan een ontkenning (CGVS 19/09/2017, p.15). U verwijst verder naar een zekere Y. (...), maar heeft u niet aangetoond dat deze man werkelijk bestaat, dat hij een collega van uw vader was en dat hij gedood werd omwille van zijn werkzaamheden voor de Young Afghan Construction Company (CGVS 19/09/2017, p.14). Ook het door u gestelde gedrag stemt niet overeen met de door u aangehaalde vrees. Zo verbleef u na de dood van Y. (...) ruim tien dagen thuis en nog eens vijf dagen nadat u de dreigbrief van de taliban had ontvangen (CGVS 19/09/2017, p.12). Als u werkelijk de taliban vreesde, dan kan uw huis onmogelijk een veilige plaats geweest zijn. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaarde u dat de taliban niet tot bij jullie raakte (CGVS 19/09/2017, p.16). Deze verklaring ondermijnt uw verklaringen echter verder dan ze te verduidelijken. Immers, als de taliban niet tot bij jullie raakte, waarom zouden jullie dan moeten vluchten? Bovendien is het volstrekt onaannemelijk dat als de taliban jullie zouden willen bereiken in Jaghori district, ze hier niet zouden in slagen. Bovendien is het vreemd dat u verklaarde dat uw vader enkel in de winter werkte voor het bouwbedrijf en dat jullie pas in de zomer of de herfst bedreigd werden (CGVS 19/09/2017, p.6; CGVS 27/02/2018, p.10). Er zit dan immers minstens een half jaar tijd tussen het moment dat uw vader stopte bij het bouwbedrijf en het moment dat de taliban hem bedreigde. Er is echter geen enkele reden waarom de taliban zodanig lang zouden wachten om uw vader te contacteren. Ten slotte werd reeds uitgebreid gemotiveerd waarom er vermoedens zijn dat uw vader Afghanistan nooit verliet en nog geregeld zijn ouders in Jaghori bezoekt, hetgeen toch ernstig in strijd is met de door u aangehaalde vrees. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de vervolging door de taliban. De door u voorgelegde dreigbrief kan deze appreciatie niet wijzigen. Deze brief kan immers simpelweg zelf worden nagemaakt. Bovendien kent u zelf de inhoud niet van deze dreigbrief, hetgeen wijst op een desinteresse in uw eigen asielrelaas die wederom de geloofwaardigheid ervan aantast.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo

bestaat er actueel in de provincies Balkh, Bamiyan, Daykundi, Kabul en Panshir geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud meermaals uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 19/09/2017, p.2; CGVS 26/02/2018, p.3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers reeds uitgebreid gemotiveerd waarom er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk.

Bovendien blijkt uit de facebookpagina's van u en uw vader dat uw banden met Kabul, waar momenteel geen reëel risico heerst voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, groter zijn dan u wil laten uitschijnen. Zo hebben u en uw vader verschillende vrienden die studeren, werken en/of wonen in Kabul (zie stuk 4 in administratief dossier). Bovendien staat op de facebookpagina van uw vader vermeld dat hij zelf studeerde in Kabul (zie stuk 3 in administratief dossier, p.8). Hoewel uit de facebookpagina van uw vader blijkt dat hij af en toe in Jaghori bij zijn vader vertoeft, blijkt hieruit ook duidelijk dat hij eveneens in Kaboel verblijft. Zo plaatste hij een foto op zijn facebookpagina waar hij kritiek uit op de wegen in Kabul (zie stuk 1 in administratief dossier, p.13).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de verblijfplaatsen van uw familie. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend

met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw tazkara, de tazkara van uw vader, uw schooldocumenten en de foto's van uw familie tonen immers hoogstens uw oorspronkelijke herkomst uit Jaghori aan, hetgeen niet in vraag gesteld wordt. De foto's en de appreciatie brief van het werk van uw vader, de dreigbrief en de foto's van uw ouders en broer in Iran werden reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van "de regels van behoorlijk bestuur" en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De door her CGVS beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

Het GCVS meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij meermaals werd bedreigd en door de Taliban omwille van het feit dat hij in het verleden samen met zijn vader gewerkt heeft voor de firma Young Afghan Construction Company

Verzoeker heeft wel degelijk voldoende elementen van zijn problemen in zijn land van herkomst meegedeeld en deze tevens gestaafd met de nodige bewijsstukken.

Uit deze verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat hij niet veilig is en dat ze verzoeker nog steeds zoeken en dat hij reeds bedreigd en gezocht werd en dit omwille van zijn problemen met de Taliban. Verzoeker werd reeds bedreigd door de Taliban.

Dat het CGVS op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden voor de aanvraag van een asielaanvraag.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk vreest voor zijn leven en tevens dienstdoende elementen bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoeker dan ook ernstig in gevaar aangezien hij dien te vrezen voor represailles van de Taliban en anderzijds de plaatselijke autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden. Verzoeker valt minstens onder de subsidiaire bescherming. In Afghanistan zijn er nog steeds veel problemen en de toestand is dan ook niet van die aard dat verzoeker op een veilige manier kan terugkeren zeker niet gelet op het feit dat verzoeker in het verleden informatie verstrekt heeft aan de Taliban.

Verzoeker is echter van oordeel dat de bijgebrachte elementen wel degelijk voldoende bewijzen inhouden van zijn vrees voor zijn leven zodat zijn asielaanvraag ernstig dient bekeken te worden minstens dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend. Verzoeker ziet zwaar af van de feiten die hij meegemaakt heeft en heeft er zelfs psychische problemen aan over gehouden.

Dat het Commissariaat - Generaal aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Dat het Commissariaat - Generaal op basis van het feit dat verzoeker onvoldoende zou hebben meegewerkt tot de vaststelling komt dat verzoeker geen gegronde vrees voor zijn leven heeft. Het GGvW stelt dat verzoeker niet de volle medewerking heeft verleend en zodoende zijn geloofwaardigheid in vraag kan gesteld worden waardoor ook de geloofwaardigheid van de asielaanvraag in vraag kan gesteld worden.

Het CGVS baseert zich hiervoor op loutere beweringen en eigen interpretaties.

Het CGVS stelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker nog minderjarig zou zij en dat verzoeker tevens informatie zou achtergehouden hebben omtrent zijn familiaal netwerk.

Er werden verzoeker zeer veel vragen gesteld waar er zeer veel antwoorden correct waren. Tegenpartij gaat nu enkele kleine tegenstrijdigheden aanhalen om te stellen dat het volledige asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn.

Verzoeker heeft voldoende en gedetailleerde antwoorden kunnen geven waaruit blijkt dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Het feit dat hij niet onmiddellijk volledige verklaringen omtrent zijn familie heeft afgelegd kan verklaard worden door zijn jonge leeftijd en het feit dat hij een gegronde vrees heeft om terug gestuurd te worden naar Afghanistan waar zijn leven in gevaar is.

Na aandringen heeft hij wel degelijk een correcte en eerlijke verklaring afgelegd omtrent zijn familie en de facebookprofielen van zijn vader.

Het CGVS haalt aan dat verzoeker zou gelogen hebben omtrent zijn leeftijd. Verzoeker kan enkel verder gaan op de gegevens die hemzelf verstrekt werden. Dit de leeftijd die verzoeker medegedeeld werd. Doch uit een medisch onderzoek zou blijken dat verzoeker ouder is. Er dient opgemerkt te worden dat er bij dergelijke onderzoeken een foutmarges kan zijn van 2 jaar en verder wenst verzoeker op te merken dat zijn leeftijd geen afbreuk doet aan de redenen waarom hij zijn land verlaten heeft of de plaatsen waar hij zou verbleven hebben.

Tegenpartij stelt dat verzoeker geen asiel krijgt nu niet aangetoond werd dat verzoeker daadwerkelijk zelf in de bouw zou gewerkt hebben en hierdoor problemen met de Taliban zou ondervinden. Volgens tegenpartij zou verzoeker ook niet snel genoeg gevlucht zijn na het ontvangen van de dreigbrief.

Verder wordt er gewezen naar kleine tegenstrijdigheden in de verklaring van verzoeker.

Dit is echter perfect normaal. Zo is het logisch dat verzoeker weinig weet over de activiteiten van zijn vader en de juiste plaatsen en tijden van de werkzaamheden in de bouw. Gezien de leeftijd van verzoeker is het perfect logisch dat hij niet weet of wist met wat zijn vader juist bezig was.

Hieruit af leiden dat verzoeker niet de waarheid zou spreken omtrent zijn verblijfplaats is niet correct en op niets gebaseerd. De aanvraag op basis hiervan afwijzen is tevens niet correct nu gebleken is dat verzoeker op veel vragen wel correct geantwoord heeft.

Verzoeker heeft wel degelijk op het merendeel van de vragen correct kunnen antwoorden en heeft zeer veel informatie gegeven die zijn aanvraag ondersteunen.

De gevolgtrekking dat verzoeker onvoldoende zou hebben meegewerkt en zijn verklaringen omtrent zijn verblijfplaats niet correct zouden zijn, is dan ook een niet correct inschatting van het CGVS die op niets gesteund is.

Verzoeker brengt zelf documenten bij. Hiervan wordt door het CGVS lichtzinnig gesteld dat hiermee geen rekening kan gehouden worden omdat men in Afghanistan gemakkelijk aan valse papieren kan geraken. Er ligt echter geen enkele bewijs voor dat de documenten die verzoeker heeft neergelegd effectief vals zouden zijn

Het CGVS stelt dat verzoeker het onvoldoende aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor zijn leven heeft.

Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien het verhaal van verzoeker wel degelijk correct is en hij voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij wel degelijk vreest voor zijn leven.

Verzoeker is zo snel mogelijk gevlucht na de dreigbrief aangezien hij door de Taliban gezocht werd en vermoord zou worden.

Hieruit echter afleiden dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig is, is niet correct. Het verhaal van verzoeker is wel degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de op bijgebrachte stukken en het feit dat tegenpartij niet voldoende aantoonde dat het verhaal van verzoeker vals zou zijn of tegenstrijdigheden zou bevatten.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enige onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat het verhaal van verzoeker onvoldoende aannemelijk zou zijn of zelfs vals, doch dit zijn louter gissingen die door geen enkel objectief bewijs gestaafd worden.

Tegenpartij heeft doelbewust in zijn beslissing een aantal elementen aangehaald waarvan verzoeker niet veel wist doch met de elementen die hij wel wist wordt onvoldoende of geen rekening gehouden.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat het verhaal van verzoeker onvoldoende aannemelijk zou zijn en dit op basis van de vermeende leeftijd van verzoeker en de verklaringen omtrent zijn familie.

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweerd had verzoeker geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo zijn leven veilig te stellen.

Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat verzoeker geen asiel of subsidiaire bescherming krijgt terwijl hij toch voldoende aantoonde dat hij een gegronde vrees voor zijn leven heeft.

Het Commissariaat - Generaal stelt ten onrechte dat er geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen van verzoeker en haalt hier een aantal elementen aan die niet relevant zijn voor het asielrelaas van verzoeker.

Om hieruit dan af te leiden dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn is een gevolgtrekking die niet strookt met de werkelijkheid. Tegenpartij is doelbewust gaan zoeken naar gebeurtenissen waar verzoeker niet veel van weet om dan te stellen dat zijn verhaal ongeloofwaardig.

Tevens is de vraag of de informatie die tegenpartij heeft verkregen wel degelijk de correcte informatie is. Zo wordt er niet aangetoond dat tegenpartij ter plaatse zelf een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de gebeurtenissen en elementen waarop zij haar beslissing motiveert.

Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker terug in gevaar zal zijn aangezien hij nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten en tevens door het leger.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door het Commissariaat - Generaal dat verzoeker bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd.

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren. De verklaringen van verzoeker werden immers uit hun context gehaald en verkeerdelijk geïnterpreteerd. Er wordt verzoeker verweten dat hij zijn verhaal onvoldoende bewijst doch ook tegenpartij slaagt er niet in om het tegendeel te bewijzen aan de hand van objectieve gegevens of stukken.

Het Commissariaat - Generaal gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van het Commissariaat -Generaal is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Er moet bovendien worden vastgesteld dat het Commissariaat - Generaal haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 30.07.2018 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

Het Commissariaat - Generaal vermoedt bepaalde feitelijkheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt het Commissariaat - Generaal tot het besluit dat het beroep van verzoeker bedrieglijk is omdat de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag kan gesteld worden.

Tegenpartij dient uit de te gaan van de objectieve feiten en niet van eigen veronderstellingen die door geen enkel element worden gestaafd.

Het Commissariaat- Generaal stelt zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

Verzoeker heeft alle documenten bijgebracht die zijn verhaal konden ondersteunen. Het verhaal van verzoeker is wel degelijk geloofwaardig en verzoeker heeft op het merendeel van de vragen een gedetailleerd antwoord kunnen geven en heeft na overleg met zijn advocaat wel degelijk correct geantwoord op de vragen omtrent zijn familie

Het feit dat de leeftijd van verzoeker niet juist zou zijn of dat verzoeker niet exact de verblijfplaats van zijn familie kon beschrijven doen geen afbreuk aan de redenen waarom hij zijn land ontvlucht is. Hierop gaat het CGVS niet verder in. Zij stellen enkel dat de algemene geloofwaardigheid van verzoeker in vraag kan gesteld worden omdat verzoeker aan aantal details niet zou kennen

Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoeker bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst. Het CGVS bewijst immers onvoldoende dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn. Voor de motivatie vertrekt het CGVS tevens van niet bewezen veronderstellingen en een eigen interpretatie.

Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en zijn vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver.

Verzoeker heeft wel degelijk problemen en wordt gezocht door de Taliban zoals blijkt uit de dreigbrief. Het feit dat verzoeker tegenstrijdige of niet correct informatie zou medegedeeld hebben omtrent zijn familie doet hier geen afbreuk aan.

Het feit dat de familie zonder problemen in Iran of zelfs in Afghanistan zou kunnen leven wil niet zeggen dat de Taliban niet rechtevreeks op zoek zijn naar verzoeker en zullen doden bij zijn terugkeer.

De bijgebrachte bewijzen tonen wel degelijk aan dat verzoeker persoonlijk problemen heeft met de Taliban.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 30.07.2018 van het Commissariaat - Generaal is dan ook genomen met machtoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteerd dat het verhaal van verzoeker niet geloofwaardig is aangezien verzoeker het onvoldoende aannemelijk zou maken welke leeftijd hij heeft en onjuiste verklaringen zou hebben afgelegd omtrent zijn familie.

Er werd niet verder ingegaan om de problemen van verzoeker met de Taliban die geleid hebben tot de vlucht van verzoeker.

De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd aangezien er enkel wordt verwezen naar de ongeloofwaardigheid van verzoeker dat door geen enkel objectief element wordt gestaafd.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 30.07.2018 van het Commissariaat - Generaal te vernietigen."

2.1.3. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verzoeker kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoeker vreest terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

Het leger is immers nog steeds op zoek naar verzoeker en zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichts verzoeker moest verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst.

Bij terugkeer zal verzoeker bedreigd en vervolgd worden.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.1.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geensins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en zij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Afghanistan.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Afghanistan te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.1.5. In een vijfde middel betoogt verzoeker nog dat hij alle banden met zijn voormalige thuisland verbroken heeft en dat hij riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en om er vermoord te worden door de taliban. Hij stelt dat hij inmiddels reeds drie jaar in België verblijft en hier zijn leven opnieuw heeft opgebouwd en vraagt om de bestreden beslissing op humanitaire gronden te vernietigen.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling, die enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal betreft, door de bestreden beslissing geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van *“de regels van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het eerste middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.3.3. Het eerste en het tweede middel zijn in de aangegeven mate niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking nu hij geen oprechte verklaringen aflegde over zijn minderjarige leeftijd en hij op intentionele wijze voor de Belgische asielinstanties informatie trachtte achter te houden over

zijn familiaal netwerk, omdat (ii) zijn verklaringen over zijn werkzaamheden en die van zijn vader voor Young Afghan Contruction Company niet konden overtuigen, omdat (iii) hij op geen enkele wijze heeft aangetoond dat hij een risico loopt op vervolging omdat zijn vader ooit werkzaam was voor een bouwbedrijf dat ook op Amerikaanse basissen werkte, omdat (iv) er wegens tal van onaannemelijkheden in zijn verklaringen aangaande de vervolging van hem en zijn vader door de taliban geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag, en omdat (v) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de aangevoerde middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het eerste en het tweede middel kunnen wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes en reisdocumenten. Te dezen blijkt uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken duidelijk dat verzoeker niet voldaan heeft aan deze plicht tot medewerking.

Zo legde verzoeker vooreerst geen oprechte verklaringen af omtrent zijn minderjarige leeftijd. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde verzoeker geboren te zijn op 31 oktober 1999 (adm. doss., stuk 20, Verklaring DVZ, p. 4, nr. 4). Dit stemt evenwel niet overeen met een leeftijdsonderzoek dat op vraag van de dienst Voogdij werd uitgevoerd op 26 oktober 2015. Uit dit medisch onderzoek bleek dat verzoeker op dat ogenblik een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar en dus ouder was dan 18 jaar (adm. doss., stuk 15). Aldus blijkt verzoeker minstens twee en een half jaar, en wellicht vier en een half jaar, ouder te zijn dan hij aanvankelijk verklaarde, wat een significante discrepantie betreft, die niet verschoond kan worden door de algemene bewering in het eerste middel dat hij enkel kan afgaan op de gegevens die hem verstrekt werden. Door bij de DVZ een jongere leeftijd op te geven heeft verzoeker bewust getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Deze vaststelling, die gebaseerd is op objectieve feiten – met name een leeftijdsonderzoek – en niet op eigen veronderstellingen, doet afbreuk aan verzoekers algemene geloofwaardigheid. Waar verzoeker in het eerste middel nog betoogt dat dit geen afbreuk doet aan de redenen waarom hij zijn land verlaten heeft, wordt er bovendien op gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus.

Een ander motief in de bestreden beslissing is dat verzoeker op intentionele wijze heeft geprobeerd om informatie over zijn familiaal netwerk achter te houden voor de Belgische asielinstanties. In de bestreden beslissing wordt dit motief als volgt toegelicht:

“Zo bleken uw verklaringen omtrent de verblijfplaats van uw ouders, broers en zussen volstrekt ongeloofwaardig. U verklaarde hieromtrent aanvankelijk dat u Afghanistan samen met uw ouders, broers en zussen ontvluchtte, dat u hen verloor op de grens tussen Iran en Turkije en dat u nadien geen nieuws meer van hen vernomen had (CGVS 19/09/2018, p.7-8). Uw verklaringen tijdens uw eerste interview deden echter vermoeden dat u geen oprechte verklaringen aflegde betreffende het verlies van uw familie. Zo was het reeds zeer opvallend dat u amper pogingen had ondernomen om uw vermiste

familie terug te vinden. U werd immers gevraagd of u de dienst Tracing van het Rode Kruis gecontacteerd had om uw familie op te sporen, maar u leek aanvankelijk deze dienst niet te kennen (CGVS 19/09/2017, p.8-9). Even later beweerde u dan weer dat uw sociaal assistent toch contact had opgenomen met het Rode Kruis, maar deze bewering kon u op geen enkele wijze staven (CGVS 19/09/2017, p. 8-9). Als u zich daadwerkelijk zorgen maakte over uw vermiste familie dan zou er van u echter een groter engagement verwacht kunnen worden in uw zoektocht naar uw familie. Uw gebrekkige kennis over het tracingproces van het Rode Kruis gaf echter weinig blijk van een ongerustheid die wel verwacht kan worden van iemand die daadwerkelijk zijn familie verloor. Ook uw verklaring dat u nooit probeerde uw ouders telefonisch te bereiken, terwijl u wel verschillende keren uw grootvader contacteerde, stemt niet overeen met uw verklaring uw familie te zijn verloren (CGVS 19/09/2017, p.8). U kon verder ook niet verklaren hoe u aan al de documenten kwam die u voorlegde. Zo beweerde u dat u toevallig foto's betreffende het werk van uw vader op uw gsm had staan (CGVS 19/09/2017, p.9). Het is echter wel heel toevallig dat u nu net toevallig al de documenten betreffende het werk van uw vader op uw gsm had staan. U reisde immers samen met uw vader naar Europa en er was dus geen reden waarom u over deze documenten beschikte en niet uw vader. U werd geconfronteerd met deze merkwaardigheid, maar u kon er geen verklaring voor geven (CGVS 19/09/2017, p.9).

De vermoedens dat uw verklaringen omtrent de verblijfplaats van uw gezinsleden niet oprecht waren werden na uw eerste interview bevestigd wanneer zowel uw facebookprofiel als dat van uw vader werden teruggevonden. U erkende bij uw tweede interview ook dat deze twee profielen u en uw vader toebehoorden (CGVS 26/02/2018, p.4). Uit een analyse van beide profielen bleek echter, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, dat uw vader en broers verre van vermist waren daar uw vader verschillende foto's van zichzelf en uw broers op zijn facebookprofiel plaatste in de periode van hun vermeende vermissing en u bovendien verschillende reacties bij deze foto's plaatste (zie stukken 1-3 in administratief dossier). Wanneer u in een tweede persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met deze vaststelling beweerde u aanvankelijk dat uw nonkel langs vaderszijde sinds uw vertrek uit Afghanistan het Facebookprofiel van uw vader onderhield (CGVS 26/02/2018, p.4). De persoon die de facebookpagina van uw vader beheerde plaatste echter een bericht over u waarin hij u beschrijft als "mijn zoon" (zie stuk 1 in administratief dossier, p.7). Haast alle foto's die op deze Facebook-pagina geplaatst werden betreffen bovendien uw vader en niet uw nonkel (zie stuk 1 in administratief dossier, p.4). Wanneer u met al deze vaststellingen geconfronteerd werd bleef u volhouden dat het profiel van uw vader door uw nonkel beheerd werd (CGVS 26/02/2018, p.4). Slechts wanneer u tijd gegeven werd om te praten met uw advocaat met de bijstand van een tolk gaf u toe dat u wist waar uw ouders, broers en zussen zich bevonden (CGVS 26/02/2018, p.5). U zou namelijk vijf of zes maanden na uw aankomst in België van uw nonkel gehoord hebben dat uw ouders, broers en zussen zich in Iran bevonden en dat zij daar nog steeds zouden verblijven (CGVS 26/02/2018, p.6). Uw gewijzigde verklaringen konden het CGVS echter nog steeds niet overtuigen. Als u daadwerkelijk pas vijf of zes maanden na uw aankomst in België op 19 oktober 2015 opnieuw nieuws vernam over uw ouders, dan zou dit moeten betekenen dat u ten vroegste in midden maart het nieuws van uw nonkel ontving. Uw vader plaatste in de periode van augustus 2015 tot en met maart 2015 echter verschillende foto's op Facebook (zie stuk 1 in administratief dossier, p.6, 7; stuk 3, p.2-3). U was bovendien op de hoogte van de activiteiten van uw vader van op facebook, want u reageerde zelf ook op zijn foto's. Zo plaatste u onder andere op 23 november 2015, 29 december 2015 en 21 januari 2016 reacties bij de foto's van uw vader (zie stuk 1 in administratief dossier, p.6; stuk 3, p.6,7). Bovendien plaatste uw vader in december 2015 verschillende foto's van u in België op zijn facebookpagina (zie stuk 1 in administratief dossier, p.7,8; stuk 3, p.6,7). Uw verklaring dat uw vader dus tijdelijk vermist was houdt bijgevolg absoluut geen stand. In tegendeel, u had in deze periode duidelijk persoonlijk contact met uw vader. Hierbij is het zeer opvallend dat uw vader op zijn facebookpagina geen blijk geeft van enige reis buiten Afghanistan. Hij plaatst zelfs verschillende foto's van zijn ouders in Jaghori en van het leven in Afghanistan in deze periode. Hierdoor rijst dan ook de vraag of uw vader en zijn gezin hoe dan ook ooit Afghanistan hebben verlaten. Dit vermoeden wordt versterkt door uw vader u in zijn facebookberichten beschrijft als zijn zoon de reiziger waardoor hij in zekere zin aangeeft dat hij geen reiziger is (zie stuk 1 in administratief dossier, p.7). Geconfronteerd met de verschillende foto's die uw vader sinds uw vertrek op facebook plaatste en die in Afghanistan getrokken lijken te zijn, grijpt u wederom terug naar uw eerdere verklaring dat uw nonkel dit facebookprofiel van uw vader beheerde (CGVS 26/02/2018, p.5). Deze verklaring kan echter niet overtuigen daar de persoon die deze pagina beheert u benoemt als zijn zoon en enkel en alleen foto's van uw vader plaatst. Het is dan ook volstrekt onaannemelijk dat een derde persoon het facebookprofiel van uw vader zou beheren. Bovendien heeft u op geen enkele wijze kunnen aantonen dat uw familie alsnog in Iran verblijft. U staakt deze stelling enkel met foto's van uw ouders en een van uw twee broers die poseren in een kamer met witte muren en een tapijt (zie voorgelegd document 8 in administratief dossier). Deze foto kan echter eender waar genomen zijn en kan niet aantonen dat uw ouders zich in Iran bevinden. Uw verklaring dat het te gevaarlijk is voor uw ouders in Iran biedt hierbij geen voldoende

verklaringen, daar er heel veel Afghanen leven en werken in Iran en dat zij zich wel publiekelijk kunnen verplaatsen (CGVS 26/02/2018, p.7). Bovendien kan u nauwelijks vragen beantwoorden over het leven van uw ouders in Iran. U weet zelfs niet waar in Iran zij verblijven (CGVS 26/02/2018, p.6). U bewering dat uw gebrekkige kennis te wijten is aan het onbestaande contact tussen u en uw vader kan ook niet overtuigen, er kon immers reeds worden vastgesteld dat het contact tussen u en uw vader tijdens en na uw reis naar België stand hield. Zelfs wanneer u nogmaals gewezen werd op het belang van medewerking en het afleggen van eerlijke verklaringen bleef u bij deze duidelijk ongeloofwaardige verklaringen (CGVS 26/02/2018, p.6-7). U heeft zo, ondanks vele kansen, absoluut geen zicht gegeven over de verblijfplaatsen van uw ouders en uw broers. Uw leugenachtige verklaringen betreffende uw familiaal netwerk tasten dan ook de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

U trachtte eveneens informatie achter te houden over het verblijf van uw twee nonkels, A. (...) en S. A. (...), in België. U verklaarde immers bij uw eerste interview bij het CGVS dat uw vader slechts twee broers heeft die beide in Afghanistan leven (CGVS 19/09/2017, p.6). Wanneer u tijdens uw tweede interview echter geconfronteerd werd met een foto van uw nichtje verklaarde u echter dat dit meisje het kindje van uw oom in België is en dat u naast uw twee nonkels langs vaderszijde in Afghanistan ook nog twee nonkels langs vaderszijde in België heeft (zie stuk 1 in administratief dossier, p.14; CGVS 26/02/2018, p.5-6). Hieruit blijkt duidelijk dat u wederom informatie trachtte achter te houden voor het CGVS. Wanneer u gevraagd werd waarom u die informatie niet eerder deelde met het CGVS, raakte u aanvankelijk niet verder dan de bewering dat u nooit gevraagd werd naar uw nonkels langs vaderszijde (CGVS 26/02/2018, p.6). Wanneer u nogmaals geconfronteerd werd met de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u deze info bewust achterhield uit schrik (CGVS 26/02/2018, p.6). U werd nochtans verschillende keren gewezen op uw plicht tot medewerking en het belang van de waarheid te spreken.

Ook over uw tante die in Kabul leeft legde u geen oprechte verklaringen af. Zo vertelde u dat zij met haar man die arts is in Kabul in hun eigen huis woonden (CGVS 27/02/2018, p.7-8). Wanneer u gevraagd werd of u haar ooit bezocht zei u eerst ja, maar verbeterde deze uitspraak onmiddellijk door te stellen dat u haar nooit bezocht, maar uw vader wel (CGVS 27/02/2018, p.8). Gezien al de leugenachtige verklaringen die u reeds aflegde valt deze verspreking echter niet te negeren en wijst dit wederom op een breder netwerk dan u wilt laten uitschijnen."

Waar verzoeker in het eerste middel het feit dat hij niet onmiddellijk volledige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn familie tracht te verklaren door zijn jonge leeftijd, kan worden verwezen naar wat hierover hierboven reeds werd gesteld, met name dat verzoeker omtrent zijn minderjarige leeftijd geen oprechte verklaringen heeft afgelegd. Waar hij dit tracht te verklaren door zijn vrees om naar Afghanistan te worden teruggestuurd, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zo verzoeker daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft en zijn leven daadwerkelijk in gevaar is in Afghanistan, is het net belangrijk dat hij correcte verklaringen aflegt. Door dit niet te doen, wordt de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnd. Dat verzoeker "na aandringen" wel degelijk een correcte en eerlijke verklaring zou hebben afgelegd omtrent zijn familie en de "facebookprofielen" van zijn vader, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Van iemand die om internationale bescherming verzoekt, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de procedure oprechte verklaringen aflegt bij de instanties die zijn verzoek moeten beoordelen en niet dat hij dit pas doet nadat hij wordt geconfronteerd met gegevens waaruit blijkt dat de door hem afgelegde verklaringen leugenachtige zijn. Dit geldt eens te meer voor verzoeker nu hij er meerdere malen op gewezen werd dat op hem een plicht tot medewerking rust. Naast de vaststelling dat verzoeker geen oprechte verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd, ondermijnen dus ook zijn leugenachtige verklaringen over zijn familiaal netwerk de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Daarbij komt dat ook verzoekers verklaringen over zijn werkzaamheden en de werkzaamheden van zijn vader voor Young Afghan Construction Company niet kunnen overtuigen. Nochtans baseert verzoeker zijn vrees voor de taliban op de tewerkstelling van zijn vader bij dit Amerikaans bouwbedrijf.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers persoonlijke werkzaamheden voor voornoemd bedrijf het volgende gesteld:

"Hierbij kan er allereerst geen geloof gehecht worden aan uw persoonlijke werkzaamheden voor dit bedrijf omwille van uw vage en tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. Zo verklaarde u dat u uw vader telkens voor drie maanden hielp in Askar Kot en in Qandahar (CGVS 19/09/2017, p.12). U verklaarde echter bij het begin van uw eerste interview bij het CGVS dat u nooit elders gewoond heeft dan uw huis in Aghel Okel in Jaghori district, ook niet voor enkele nachten (CGVS 19/09/2017, p.5). Na confrontatie met deze aanzienlijke tegenstrijdigheid verklaarde u dat werken en leven andere zaken zijn (CGVS

19/09/2017, p.12). U werd echter expliciet gevraagd of u ooit op andere plaatsen verbleef dan uw huis in Jaghori, zelfs voor enkele nachten (CGVS 19/09/2017, p.5). Dat u bij deze vraag vergeet om twee periodes van drie maanden te vermelden kan dan ook niet overtuigen. Bovendien kon u niet concreet beschrijven waar u juist werkte met uw vader. U verklaarde immers dat u in de kampen van buitenlanders werkte in Qandahar en Askar Kot, maar u kon geen namen geven van deze kampen (CGVS 19/09/2017, p.12, 13). U beweerde daarnaast dat u zonder identificatie de basis mocht betreden en dat u zelfs niet gecontroleerd werd wanneer u de basissen betrad (CGVS 19/09/2017, p.13, 14). Het is echter volstrekt onaannemelijk dat op een legerbasis waar buitenlandse troepen aanwezig zijn geen enkele vorm van controle zou gebeuren bij de mensen die deze basis betreden. Buitenlandse troepen lopen immers voortdurend het risico om aangevallen te worden. Strengere controles op wie hun basissen betreedt is dan ook van essentieel belang. U legt bovendien geen enkele vorm van bewijs neer die uw werkzaamheden voor de Young Afghan Construction Company kunnen staven. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw werkzaamheden voor dit bedrijf."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Met betrekking tot de werkzaamheden van verzoekers vader voor dit Amerikaans bouwbedrijf wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"Daarnaast blijken ook de werkzaamheden van uw vader voor dit bedrijf eerder beperkt en gedateerd. U verklaarde immers zelf dat uw vader slechts een verre onderaannemer was van dit bedrijf (CGVS 19/09/2017, p.11). Bovendien dateert de appreciatiebrief van uw vader die u voorlegt van 26 september 2013 en legt u geen enkel document neer dat kan aantonen dat uw vader ook na september 2013 nog actief was voor dit bedrijf. Ook aan de werkzaamheden van uw vader voor dit bedrijf kan bovendien getwijfeld worden aangezien u bij uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS plots verklaarde dat uw vader in feite een schoenwinkel had in Ghazni (CGVS 27/02/2018, p.10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat uw vader slechts in de winter werkte voor het bouwbedrijf hetgeen zijn band met de "buitenlanders" nog verder verkleint (CGVS 27/02/2018, p.10). Wat er ook van zij, u heeft op geen enkele wijze aangetoond dat u risico loopt op vervolging omdat uw vader ooit werkzaam was voor een bouwbedrijf dat ook op Amerikaanse basissen werkte. Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst immers op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Er dient immers te worden vastgesteld dat er wegens tal van onaannemelijkheden in uw verklaringen aangaande de vervolging van u en uw vader door de taliban geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Zo verklaarde u bij DVZ dat u vijf dagen na de dood van Y. (...) een dreigbrief ontving, terwijl u bij uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS tot twee maal toe verklaarde dat hier tien dagen tussen zaten (CGVS 19/09/2017, p.12, 15). Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid kwam u niet verder dan een ontkenning (CGVS 19/09/2017, p.15). U verwijst verder naar een zekere Y. (...), maar heeft u niet aangetoond dat deze man werkelijk bestaat, dat hij een collega van uw vader was en dat hij gedood werd omwille van zijn werkzaamheden voor de Young Afghan Construction Company (CGVS 19/09/2017, p.14). Ook het door u gestelde gedrag stemt niet overeen met de door u aangehaalde vrees. Zo verbleef u na de dood van Y. (...) ruim tien dagen thuis en nog eens vijf dagen nadat u de dreigbrief van de taliban had ontvangen (CGVS 19/09/2017, p.12). Als u werkelijk de taliban vreesde, dan kan uw huis onmogelijk een veilige plaats geweest zijn. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaarde u dat de taliban niet tot bij jullie raakte (CGVS 19/09/2017, p.16). Deze verklaring ondermijnt uw verklaringen echter verder dan ze te verduidelijken. Immers, als de taliban niet tot bij jullie raakte, waarom zouden jullie dan moeten vluchten? Bovendien is het volstrekt onaannemelijk dat als de taliban jullie zouden willen bereiken in Jaghori district, ze hier niet zouden in slagen. Bovendien is het vreemd dat u verklaarde dat uw vader enkel in de winter werkte voor het bouwbedrijf en dat jullie pas in de zomer of de herfst bedreigd werden (CGVS 19/09/2017, p.6; CGVS 27/02/2018, p.10). Er zit dan immers minstens een half jaar tijd tussen het moment dat uw vader stopte bij het bouwbedrijf en het moment dat de taliban hem bedreigde. Er is echter geen enkele reden waarom de taliban zodanig lang zouden wachten om uw vader te contacteren. Ten slotte werd reeds uitgebreid gemotiveerd waarom er vermoedens zijn dat uw vader Afghanistan nooit verliet en nog geregeld zijn ouders in Jaghori bezoekt, hetgeen toch ernstig in strijd is met de door u aangehaalde vrees. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de vervolging door de taliban. De door u voorgelegde dreigbrief kan deze appreciatie niet wijzigen. Deze brief kan immers

simpelweg zelf worden nageemaakt. Bovendien kent u zelf de inhoud niet van deze dreigbrief, hetgeen wijst op een desinteresse in uw eigen asielrelaas die wederom de geloofwaardigheid ervan aantast."

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker beperkt zich in het eerste middel immers louter tot het minimaliseren van de vastgestelde tegenstrijdigheden en deze te vergoelijken door zijn (jonge) leeftijd. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, heeft verzoeker evenwel geen oprechte verklaringen afgelegd over zijn leeftijd. In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing uit de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen niet afgeleid dat hij geen correcte verklaringen zou hebben afgelegd omtrent zijn verblijfplaats. Bovendien betreffen de hierboven aangehaalde vaststellingen meer dan louter enkele tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen. Door in het eerste middel nog te stellen dat hij zo snel mogelijk gevlucht is na de dreigbrief, slaagt verzoeker er niet in de bevindingen in de bestreden beslissing dat hij na het ontvangen van de dreigbrief nog vijf dagen – en tien dagen na de beweerde dood van Y. – thuis bleef, te weerleggen. Evenmin biedt verzoeker een uitleg voor zijn vreemde verklaringen hierover op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toen hij hiermee geconfronteerd werd. Ten slotte laat verzoeker in het verzoekschrift een groot deel van de hierboven aangehaalde vaststellingen ongemoeid.

Aldus heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen voor vervolging door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader bij het Amerikaanse bouwbedrijf Young Afghan Construction Company.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 18, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover terecht als volgt:

"De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw tazkara, de tazkara van uw vader, uw schooldocumenten en de foto's van uw familie tonen immers hoogstens uw oorspronkelijke herkomst uit Jaghori aan, hetgeen niet in vraag gesteld wordt. De foto's en de appreciatie brief van het werk van uw vader, de dreigbrief en de foto's van uw ouders en broer in Iran werden reeds besproken."

In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel voorhoudt, wordt over de documenten die hij bijbrengt dus niet gesteld – ook niet lichtzinnig – dat *"hiermee geen rekening kan gehouden worden omdat men in Afghanistan gemakkelijk aan valse papieren kan geraken"*. Ook de voorgaande motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker aldus niet worden weerlegd, door de Raad overgenomen.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De beweringen in het eerste middel dat verzoeker zwaar afziet van de feiten die hij meegemaakt zou hebben en dat hij er zelfs psychische problemen aan heeft overgehouden, worden niet *in concreto* gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker brengt geen medisch attest bij die zijn mogelijke psychische problemen kan ondersteunen, zodat deze bewering door de Raad niet kan worden aanvaard ter ondersteuning van zijn voorgehouden vervolging.

Ten slotte wordt er nog op gewezen dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel voorhoudt, het de commissaris-generaal niet toekomt om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om bij een terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden, doch dat het aan verzoeker zelf toekomt om dit met concrete stukken en geloofwaardige verklaringen aannemelijk te maken. Verzoeker is hierin *in casu* niet geslaagd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in de provincies Balkh, Bamiyan, Daykundi, Kabul en Panshir geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit

bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud meermaals uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 19/09/2017, p.2; CGVS 26/02/2018, p.3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers reeds uitgebreid gemotiveerd waarom er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk.

Bovendien blijkt uit de facebookpagina's van u en uw vader dat uw banden met Kabul, waar momenteel geen reëel risico heerst voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, groter zijn dan u wil laten uitschijnen. Zo hebben u en uw vader verschillende vrienden die studeren, werken en/of wonen in Kabul (zie stuk 4 in administratief dossier). Bovendien staat op de facebookpagina van uw vader vermeld dat hij zelf studeerde in Kabul (zie stuk 3 in administratief dossier, p.8). Hoewel uit de facebookpagina van uw vader blijkt dat hij af en toe in Jaghori bij zijn vader vertoeft, blijkt hieruit ook duidelijk dat hij eveneens in Kaboel verblijft. Zo plaatste hij een foto op zijn facebookpagina waar hij kritiek uit op de wegen in Kabul (zie stuk 1 in administratief dossier, p.13).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de verblijfplaatsen van uw familie. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen."

Aldus blijkt uit de voorgaande motieven dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de verblijfplaatsen van zijn familie, waardoor hij niet toelaat om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop hij in Afghanistan kan steunen. Verzoeker verhindert de asielinstanties dan ook te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat hij niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert hij aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van zijn mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op de schouders van wie om deze internationale bescherming verzoekt.

Verzoeker brengt geen argumenten aan om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Deze worden bijgevolg door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. In de mate dat verzoeker in het derde middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Met betrekking tot de in het derde middel opgeworpen schending van artikel 14 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling een verbod van discriminatie inhoudt en het volgende stelt:

"Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status."

Verzoeker toont *in casu* niet aan dat hij omwille van één van deze redenen gediscrimineerd wordt door de bestreden beslissing. Een schending van artikel 14 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.11. Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod in van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid en heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Deze bepaling kan niet dienstig worden aangevoerd in het kader van een loutere beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.12. Waar verzoeker in het vierde middel verwijst naar een schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, wordt er op gewezen dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het privé-, familie- of gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van de voornoemde verdragsbepaling.

2.3.13. Waar verzoeker ten slotte vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.14. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN